

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ Β' ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗ ΓΡΑΦΗ

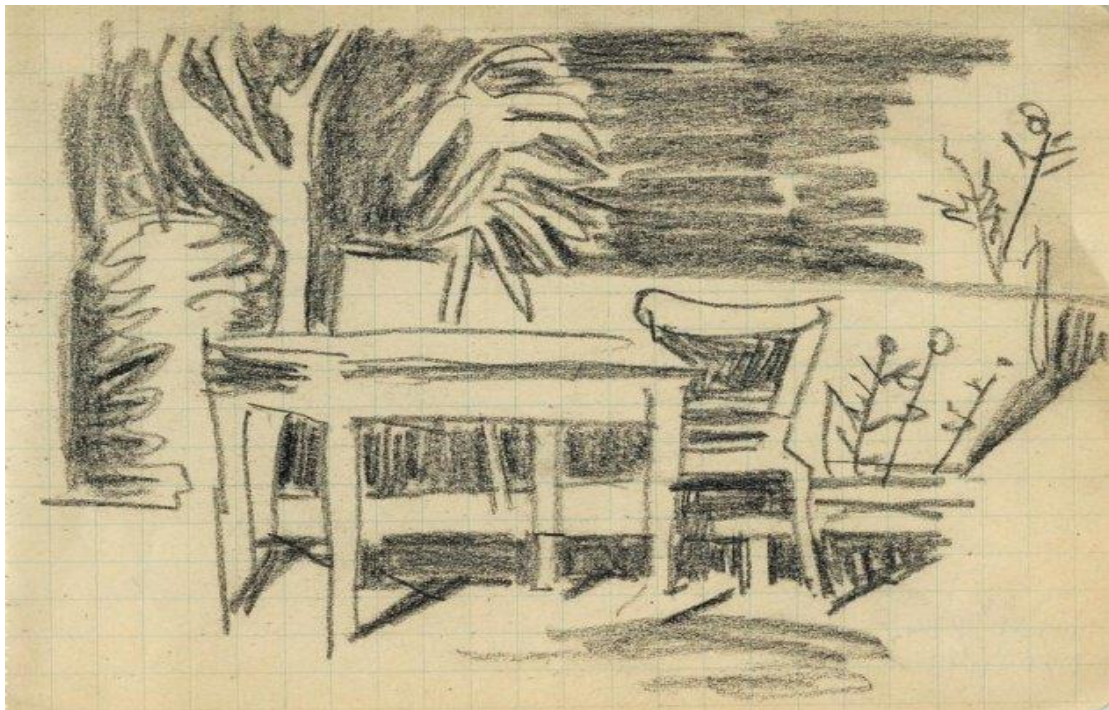
ΚΕΙΜΕΝΑ:

«Όταν πρωτοκατέβηκα στη Σμύρνη» (απόσπασμα από τα «Ματωμένα χώματα» της Διδώς Σωτηρίου)

«Η επιστροφή του Αντρέα» (απόσπασμα από τη «Γαλήνη» του Ηλία Βενέζη)

Οι ήρωες δύο διαφορετικών λογοτεχνικών έργων, ο Μανόλης από τα «Ματωμένα χώματα» και ο Αντρέας από τη «Γαλήνη», συναντιούνται και κουβεντιάζουν μέσα από την πένα της μαθήτριας του Β3 Μαυρουδή Μαριάνθης.

Διδάσκουσα καθηγήτρια: Καμαράκη Μάρθα, ΠΕ02

Μάιος 1930, Πειραιάς, στον καφενέ του κυρ Δημήτρη.

Τι όμορφη που είναι σήμερα η μέρα... Επιτέλους έχουμε ήλιο! Τώρα τελευταία είχε μόνο βροχές και όλοι συνηθίσαμε στον μονότονο ήχο του νερού που έπεφτε. Σήμερα όμως, η πολύχρωμη μουσική των κελαηδισμάτων των πουλιών και το θρόισμα των φύλλων δημιούργησαν μια μοναδική μελωδία που είχα καιρό να ακούσω.

Έτσι, λόγω του πανέμορφου καιρού, είπα να πάω στο καφενείο του κυρ Δημήτρη. Όλο και κάποιον θα βρω για μοχαμπέτι και παρέα στον καφέ μου πριν τη δουλειά.

Έφτασα, παρήγγειλα το συνηθισμένο, έναν μερακλίδικο να μου 'ρθουν οι μυρωδιές της Σμύρνης και κάθισα μόνος. Δεν περίμενα να είναι άδειο σήμερα το καφενείο, γιατί σχεδόν κάθε μέρα γεμίζει από κόσμο. Μάλλον όλοι σήμερα θα βρίσκονται είτε στις δουλειές τους είτε θα πήγαν κάποια εκδρομή στην εξοχή. Τους ζηλεύω! Πόσο θα ήθελα τώρα να βρίσκομαι παρέα με τη φύση!

Καθώς απολάμβανα τον καφέ μου και το πανέμορφο ανοιξιάτικο τοπίο, παρατήρησα κάποιον να βγαίνει από το καφενείο και να ψάχνει να καθίσει. Μιας και είμαι μόνος και επειδή μισώ τη μοναξιά, τον παρακάλεσα να καθίσει μαζί μου. Μετά χαράς δέχτηκε.

-Μανόλης, του λέω.

-Αντρέας, συμπλήρωσε.

-Χάρηκα!

-Παρομοίως!

-Είσαι από εδώ; Δεν ξέρω αν έπρεπε να τον ρωτήσω κάτι τέτοιο, γιατί ίσως και να τον πρόσβαλλα. Απλώς δεν τον είχα ξαναδεί εδώ γύρω, γι' αυτό και ρώτησα.

-Όχι, ήρθα στην Ελλάδα πρόσφυγας, από απέναντι.

-Αα! Από πού είσαι, αν επιτρέπεται;

-Κατάγομαι από το χωριό Φωκές της Μικράς Ασίας.

-Τι κακό ήταν αυτό που περάσαμε!

-Και λίγα λες! Βρισκόσουν εκεί;

-Κιρκιντζές, το χωριό μου. Συμμετείχα στον Μικρασιατικό πόλεμο και μετά την ήττα αναγκάστηκα να επιστρέψω στη Σμύρνη. Τη βρήκα γεμάτη караβάνια προσφύγων. Είχα ακούσει από συντρόφους πως κυριαρχούσε ένα χάος... Δεν το πίστευα! Δεν μπορούσε να περάσει από το μυαλό μου πως η καταστροφή ήταν τόσο μεγάλη. Αντίκρισα μια νεκρή πολιτεία! Καπνός και θάνατος παντού.

-Τα είδες όλα, λοιπόν...

-Ναι, όλα. Ακόμη θυμάμαι τη μέρα που αντίκρισα τη Σμύρνη για πρώτη φορά, όταν 16 χρονών πήγα να πιάσω δουλειά σε έναν σταφιδέμπορα, τον Χατζησταυρή. Είχα μαγευτεί! Τα πόδια μου είχαν κοπεί από την ομορφιά της! Το λιμάνι, τα όμορφα κτήρια, ο κόσμος! Η Ευαγγελική Σχολή, που έκανα όνειρα να πάω, αλλά δεν μ' άφησε ο πατέρας μου, ο ναός της Αγίας Φωτεινής, τα σπίτια. Τα στενάκια! Αχ αυτά τα στενάκια! Γεμάτα από διαφορετικές κουλτούρες. Είχαν τα πάντα. Από μαγαζιά με ενδύματα και παιχνίδια μέχρι και ποικιλίες γεύσεων, που ποτέ δε φανταζόμουν ότι θα είχα την ευκαιρία να δοκιμάσω. Άνθρωποι που δούλευαν, αλλά ήξεραν να χαίρονται και τη ζωή.

-Πες μου κι άλλα..., πρόσθεσε ο Αντρέας.

-Ακόμα πιστεύω πως αυτό που την έκανε τόσο μοναδική στα μάτια των ανθρώπων ήταν το φιλόξενο αεράκι της. Οι άνθρωποι εκεί πέρα ήταν διαφορετικοί, ανοιχτόκαρδοι. Σε έπαιρναν, σε «αγκάλιαζαν» και σε έκαναν να νιώθεις σαν να ανήκες από την αρχή εκεί... Γι' αυτό δεν πίστευα πως κάποιος, κάποιος ήθελε και ήταν ικανοί να καταστρέψουν μια πολιτεία σαν κι αυτήν...

-Ααχ! Βλέπεις όμως πως έγινε και πολλές αθώες ψυχές ανθρώπων πλήρωσαν γι' αυτό.

-Δυστυχώς το ξέρω και το έχω καταλάβει καλύτερα απ' όλους. Τέλος πάντων, αρκετά για εμένα. Πες μου κάτι και για εσένα...

-Δημήτρη, φωνάζει τον καφετζή, πιάσε μας από ένα σερμπέτι και ένα ρακί, γιατί σεκλετιάσαμε.

-Εγώ ήμουν αιχμάλωτος μετά την καταστροφή. Έχω ζήσει πράγματα που πιστεύω πως θα με ακολουθούν μέχρι να πεθάνω. Έχω χάσει τον ύπνο μου. Με το ζόρι κοιμάμαι... Τα όνειρά μου ή καλύτερα οι εφιάλτες μου κάθε φορά είναι ίδιοι. Με επισκέπτεται στον ύπνο μου κάθε βράδυ ένας φίλος, ο οποίος δυστυχώς δεν κατάφερε να αντέξει τη βαναυσότητα, τη βαρβαρότητα της αιχμαλωσίας. Και το χειρότερο από όλα είναι πως αναγκάζομαι να λέω ψεύτικες ιστορίες, παραμύθια στη μάνα του και στη δική μου μάνα για την αιχμαλωσία, αλλάζοντας τη σκληρή αλήθεια, για να έχουν την ελπίδα ότι ήταν καλά και θα γύριζε.

-Μα..., και..., γιατί δηλαδή να το κάνεις αυτό; Γιατί να κρύψεις τη σκληρή αλήθεια από τα μάτια τους; Ρωτάω γεμάτος απορία, λες και δεν ήξερα το γιατί.

-Γιατί δεν είχα άλλη επιλογή, δε θα άντεχα να τις βλέπω να στενοχωριούνται. Και επειδή και οι δύο είχαν περάσει πολλά. Δεν ήθελα να τις πληγώσω παραπάνω. Είμαι ψυχολογικά διαλυμένος, ένα ράκος, άδειος. Ακόμη στριφογυρίζουν οι φοβερές εικόνες της αιχμαλωσίας στο μυαλό μου, όσα χρόνια κι αν πέρασαν.

-Αχ, Αντρέα! Τι πέρασες κι εσύ! Όσα ρακιά και να πιούμε, τα σεκλέτια μας πάντα θα μας βασανίζουν...Θεριό ο πόλεμος!